

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος :
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: Σολωμού 54

ΕΤΟΣ 2ον ΦΥΛΛΟΝ 14ον
25 Δεκεμβρίου 1937
Αριθ. Τηλεφ. 54 208

Τιμή Φύλλου δραχ. 2.—
Έξωτερικού > 5.—

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ «ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ» ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

Κάποια φορά πού βρισκόμουν στις "Ανδεις της Νοτίου Αμερικής, ξεκίνησα ένα πρωί προτού νά ξημερώση γιά ν' ανέβω μόνος μου σέ μιá από τίς κορυφές τής όροσειράς. Η βιθειά κοιλάδα από όπου είχα ξεκινήσει ήταν βυθισμένη ακόμη στην παγωνιά και στό σκοτάδι και ψηλά επάνω ξεχώριζαν οί κορυφές, μία-μία επάνω στόν ουρανό· μέσ τήν μυυρίλα όμως ή ταν αδύνατο νά υπολογίση κανείς τό ύψος τους και τήν απόστασί τους.

Καθώς ανέβαινα στην πρώτη πλαγιά άρχισε σιγά σιγά νά φωτίζη και οί κορυφές και οί βράχοι φανερώνονταν πιά ευδιάκριτοι.

Η ατμόσφαιρα ήταν καθιχή σ'έν κρύσταλλο. Έκανε ψύχρα και ή απόλυτη ήσυχία πού βασιλευε γύρω μου επέιξε βαρεία τήν ψυχή μου.

Ούτε μουρμούρισμα ρυακιού άκουγόταν, ούτε κελάιδημα πουλιών, ούτε ό ψίθυρος τής αύρας. Παντού σιωπή. Κι' όμως ή σιωπή αυτή δέν έκανε τήν έντύπωσι νέκρας· έμοιαζε μάλλον ώσάν όλα γύρω μου, τά βουνά και οί κοιλάδες, αί κορυφές και οί βράχοι νά στέκονται σέ άναμονή, περιμένοντας τόν έρχομό τής ημέρας.

Σέ κοντινή απόσταση ψηλά άντικρύ μου βρισκόταν ό όρίζων πού όσο εγώ ανέβαινα τόσο εκείνος ξεμάκραινε. "Όταν γύριζα και κύταζα πίσω μου πρós τά κάτω έβλεπα πάλι έναν όμοιο όρίζοντα πού χανόταν στό βίθος.

Και αυτό τό συναίσθημα άκριβώς είχα και εγώ. Υστερα πίσω από τίς κορυφές τών κρημών πού με περιτριγύριζαν, άρχισαν νά ξε-

προβάλλουν οί κορυφές από άλλους βράχους πío ψηλούς και από άλλα βουνά. Όμοιες μέ τεράστιους γίγαντες πού ξεχώριζαν καθαρά στό φως τής αύγής και κάρφωναν σέ μένα τίς ματιές τους, κυττάζοντάς με πάνω από τής πλάτες τών προστινών τους βράχων. "Ημουν τό μόνο κινούμενο αντικείμενο μέσα σ' αυτή τήν άπεραντώση τών άκαμτων βράχων. "Ένοιωθα τόν έαυτό μου σάν παρείσακτο και αισθανόμουν πώς ήμουν τόσο μηδαμινός και τόσο άσήμαντος μέσα σ' αυτό τό επιβλητικό περιβάλλον.

Τά βουνά και οί πέτρες γύρω μου μου μιλούσαν γιά χιλιάδες χιλιάδων χρόνια, από τήν εποχή πού ή γή μας δέν είχε ακόμη τελειοτικά σχηματισθῆ κι' εγώ δέν ήμουν παρú ένα εφήμερο πλασματάκι ανάμεσα σ' αυτούς τούς αιωνόβιους γίγαντας.

Ανέβαινα ψηλότερα κι' όλο ψηλότερα και άρχισα νά αναπνέω μέ όλο μεγαλύτερη δυσκολία, ένῶ ηύξανε μέσα μου τό άίσθημα τής μοναξιάς και τής μηδαινότητος μέσα σ' αυτή τήν καταθληπτική σιγή και ανάμεσα σ' αυτές τίς γυμνές όροσειρές πού μοιάζον σάν τά αετώματα τής γής μας.— "Έξαφνα άντίκρυ μου επάνω σέ μιá από αυτές τίς όροσειρές είδα μιá ψηλή λευκοπράσινη κορυφή σκεπασμένη μέ αιώνια χιόνια πού διαγράφονταν καθαρά και έντονα επάνω στόν ουρανό. Και άμέσως ύστερα άλλες και άλλες πού ξεπρόβαιναν απ' όλες τίς μεριές. Έμοιαζεώσιν οί ψηλότεροι απ' όλους τούς γίγαντες τής στρατιάς αυτής, πού επάνω τους δέν είχε ποτέ πατήσει πόδι άνθρώπου, νά σηκώνονταν όρθοί και νά με κύτταζαν άυστηρά, ψυχρά και χωρίς οίκτο. Τό τρομακτικό ύψος

καὶ ἡ καταθλιπτικὴ σιγὴ καὶ ἡ μοναξιά καὶ ἡ ἀπεραντωσύνῃ γύρω μου ἄρχισαν νὰ μὲ τρομάζουν. Εἶχα χάσει τὴν ἐπιβολὴ ἐπάνω στὸν ἑαυτό μου. Μοῦ ἐρχόταν νὰ βάλω μιὰ δυνατὴ φωνὴ γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν γοητεία ποῦ μὲ κυρίευε. Μὰ κι' ἡ δυνατώτερη ἀνθρώπινη φωνὴ θ' ἀντηχοῦσε ἐδῶ τὸ ἴδιο ὅπως τὸ τιτίβισμα ἐνὸς πουλιοῦ ὅταν μιὰ φορὰ ἔτυχε ν' ἀκούσω μέσα στὰ ἐρείπια τοῦ Κολοσσαίου τῆς Ρώμης. Δοκίμασα νὰ κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ τὰ συνέλθω ὅταν ἐξαφνα μιὰ περίεργη λάμψη μοῦ φάνηκε σὰν ν' ἀπλωνόταν στὸν ὀρίζοντα ἀπὸ πίσω μου.

Ἔστριψα τὸ κεφάλι καὶ τότε εἶδα κάτι ποῦ μ' ἔκανε νὰ μείνω ἔκθαμβος. Μιὰ ἀπὸ τίς ψηλότερες κορυφὲς ποῦ ὡς μιὰ στιγμὴ πρωτύτερα ἦταν σταχτογάλανη τώρα ψηλὰ ἐπάνω ἄστραφτε πορτοκαλιὰ καὶ ρόδινη, ἐνῶ παρακάτω ἄλλαξε χίλιες ἀποχρώσεις. Φαινόταν ἄλλοῦ πρόσινη, ἄλλοῦ μαβιά, ἄλλοῦ γαλάζια κι' ὅλη μαζὺν ξεχώριζε μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια στὸ διάγραμμα καὶ στίς λεσπτομέρειες στὸ σκοῦρο φόντο τοῦ οὐρανοῦ ποῦ ἀπλωνόταν ἀπὸ πίσω της. Καὶ καθὼς ἐκοίταζα γύρω μου, οτὴ μιὰ κορυφὴ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεταδίνονταν ἡ ρόδινη ἀνταύγεια τῆς αὐγῆς. Καὶ τότε, τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ ἐπάνω ἔνοιωσε πῶς ὅλα αὐτὰ ἦταν πράγματα ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ χωρέσῃ ὁ νοῦς ἐνὸς θνητοῦ, ἔνοιωσε πῶς ἦταν ἓνας βέβηλος μέσα σ' ἓνα χῶρον ἱερό. Ἔμοιαζε σὰν ἀμάρτημα νὰ παρευρίσκεται κανεὶς ἐδῶ, σὲ μιὰ τέτοια ἱεροτελεστία. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποῦ νὰ συνδέῃ τὴν θεία αὐτὴ σκηνὴ μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποῦ εἶχα ἀφήσει κάτω μέσα στὸ τέλμα. Γεμάτος δέος καὶ τρόμο μπροστὰ σὲ ὅλα αὐτὰ, προχώρησα παραπαίοντας, ὅταν, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνη ποῦ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ ἐρθῶ σὲ κάποια ἐπαφὴ μὲ τὴν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, εἶδα μπροστὰ, στὸ ἀντικρυνὸ ὕψωμα νὰ ὀρθώνεται μιὰ μορφή, ἡ μορφή τοῦ «Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ».

Δὲν ἦταν τὸ γυμνὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ ἔχομε συνηθίσει νὰ βλέπομε κρεμασμένον ἐπάνω στὸ σταυρὸ, ἀλλὰ ἓνας Χριστὸς ποῦ στεκόταν πελώριος σὲ ὅλη του τὴν μεγαλοπρέπεια, μὲ ἀπλωμένα προστατευτικά τὰ χέρια του, ἐνῶ ὁ μακρὸς μανδύας του ἔπεφτε ἐπάνω του σὲ ὠραῖες κυματιστὲς πτυχές.

Ἦταν σὲ ἀλήθεια ἓνα ὠραῖο ἄγαλμα στημένο στὴν κατάλληλη θέσι ὡς σύμβολο καὶ ὡς ἐχέγγυο τῆς αἰώνιας Εἰρήνης μεταξὺ τῆς Χιλιῆς καὶ τῆς Ἀργεντινῆς. Μὰ ἀκόμη πιὸ ἐπιτυχη-

ΚΑΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ

Μίαν ἡμέραν ὁ Ναστραντίν—Χόντζας ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τὸ μπουσάκι του. Ἀφοῦ τὸ ἐγύρισεν ὅλον καὶ τὸ ἐχάρηκε διὰ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα καρπούζια καὶ πεπόνια ποῦ εἶχε, ἐκάθισε νὰ ξεκουρασθῇ κάτω ἀπὸ μιάν φουντωτὴν καρυδιάν. Ἐκεῖ ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς τὴν μεγάλην καρυδιάν τόσον μικροὺς καρπούς καὶ τὰ μεγάλα καρπούζια νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ κοίτωνται κάτω εἰς τὸ ἔδαφος.

Μετ' ὀλίγων ὅμως πέφτει ἀπὸ τὴν καρυδιάν ἓνα καρύδι καὶ τὸν κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι. Ἐτρελλάθηκεν ἀπὸ τὸν πόνον.— Πῶ, πῶ, θεοῦλη μου ἐφώνησε, καὶ ἂν αὐτὸ ποῦ ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου ἦτο καρπούζι, τὶ θὰ ἐγίνετο μὴν! χωρὶς ἄλλο θὰ ἐπέθαινα. Σοφά, Θεέ μου, ἔκαμες ὅλα σὺ καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνόητος.—

ΤΟ ΦΛΟΥΡΙ ΚΑΙ Η ΔΙΟΡΙΑ

Μίαν ἄλλην ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὸν Ναστραντίν Χόντζαν ἓνας φίλος του καὶ τοῦ λέγει.

—Ἡ θέσις μου εἶναι ἄσχημη, φίλε μου.

—Ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ τὸ καλόν του, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Χόντζας μὲ συμπόνια.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς.

—Ὅ,τι μπορῶ, ὅ,τι μπορῶ τοῦ λέγει πρόθυμα ὁ Χόντζας.

Ὁ φίλος βλέπων τὴν προθυμίαν τοῦ Χόντζα ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ζήτημά του μὲ περισσοτέρας ἐλπίδας.

—Ἐρχομαι, Χόντζα μου, νὰ σοῦ ζητήσω δύο πράγματα, πρῶτον νὰ μοῦ δώσῃς δανικὸν ἓνα φλουρί καὶ δεύτερον νὰ μοῦ δώσῃς διορίαν νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω.

—Διορίαν, φίλε μου, τοῦ λέγει ὁ Ναστραντίν—Χόντζας, σοῦ δίδω ὅσων θέλεις, φλουρί ὅμως μὴ περιμένῃς νὰ σοῦ δώσω, διότι δὲν ἔχω.

Μένο ἀπ' ὅτι τὸ λογάριζε ὁ γλύπτης του, ἦταν ἡ τοποθέσησίς του ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, γιατί χρησίμευε σὰν ἓνας ἀπλὸς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ τοῦ θείου ὁ σύνδεσμος ἀκριβῶς ποῦ θέλησε νὰ μᾶς προσφέρῃ ὁ Χριστὸς κατεβαίνοντας στὴ γῆ.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΟΥΔΩΣΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΟΥ ΠΗΡΕΣ

Κάποτε σ' ένα μακρινό χωριό ζούσε ένας δάσκαλος. Μακριά από τον κόσμο ανάμεσα σε ζορφομένους ανθρώπους, αυτός όλιγον πλέον μορφωμένος από αυτούς προσεπάθει να μεταδώση τόν πολιτισμόν που και ό ίδιος ίσως να μην είχε καλοκαταλάβη μά και που τὰ καλά του αποτελέσµασα είναι τόσον γνωστά.

Ζούσε λησμονημένος απ' όλους, εύχαριστημένος γι' αυτό, αφού µπορούσε να κάμνη τὸ καλὸν ὅπως αὐτὸς ἤθελε. Κάθε ἡμέραν θὰ ἔκαµνε τὸ μαθηµά του εἰς τὰ χωριετόπουλα κάθε φορὰν θὰ τοὺς ἔδειχνε τὸ καλόν, µὲ τὸ ἰδικόν του τρόπον, πού ίσως νὰ εἶναι ὁ πιὸ καλλίτερος καὶ ὁ πιὸ εύκολος διὰ τὰ παιδιὰ αὐτά.

Καὶ ἔπειτα ἔτρεχε εἰς τοὺς ἀγρούς ἀνάµεσα εἰς τοὺς ἀγρότας καὶ τοὺς δίδασκεν ὅτι ἐδιάβαζε τὸ βράδυ διὰ νὰ ἡµορρέση νὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν των. Εἰς αὐτὴν τὴν δουλειὰ ἔραζε ὅλην τὴν ψυχὴ καὶ ἀκόμη ἐξόδευε ὅλες τοῦ τις οἰκίµιες διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ προμηθευθῇ βιβλία καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα βοηθήµατα. Παρήρηχετο οὕτω ὁ καιρὸς καὶ κάθε βράδυ κοντὰ στὴ φωτιὰ του καὶ ἀνάµεσα στὰ βιβλία του, τοὺς µόνους του φίλους καὶ συντρόφους, ἀνεπόλει ὅτι ἔκαµε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ απ' αὐτὰ ἔπαιρνε δύναµη διὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν δουλειὰ του τὴν ἐποµένην.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς φτώχειας µὰ καὶ τῆς εὐτυχίας τὸν βρῆκε ὁ πλούσιος τοῦ χωριοῦ, ὅταν ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀµερικὴν. Καὶ ἐσκέφθηκε πῶς πραγματικὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη βοήθειας καὶ πῶς ἡ δουλειὰ του εἶναι ίσως καλὴ, ἀλλ' ἀνεπαρκής. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπῆγε τὴν βροῆκε καὶ τοῦ εἶπε: Ξεύρεις φίλε μου μακράν, ἀπὸ τὴν ξενητεία ἔµαθα τὰς προσπαθειὰς σου καὶ εύχαριστήθηκα πολὺ Ἄλλὰ ξεύρεις καίτι, διὰ νὰ μιλοῦµεν καθαρὰ καὶ σάν φίλοι, ὡς τώρα καθὼς βλέπω, δὲν ἔκαµες πολλὰ πράγµατα ἢ µᾶλλον τίποτε, δι' αὐτὸ λοιπὸν πάρε αὐτὸ τὸ τσέκ καὶ ἀπὸ τώρα κάθε µῆνα θὰ τὸ ἔχης ἄλλὰ νὰ ξεύρης πρέπει νὰ πέρῃς αὐτὰ καὶ αὐτὰ τὰ βιβλία πού θὰ σὲ βοηθήσουν πολὺ. Γειά σου λοιπὸν καὶ µὴ ξεχνᾷς πῶς ἀπὸ τώρα ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ δουλειὰ ἔως τώρα ἦταν παιχνίδι.

Ὁ καηµένος ὁ δάσκαλος ἐμπρός εἰς τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν εὐτυχίαν ἠσθάνθη τὴν πιὸ µεγάλην λύπην. Τὸν παρετήρησε καλὰ-καλὰ ἔχο-

κίνισε, ἐχαµήλωσε τὰ µάτια του καὶ ὕστερα ἀπότοµα ἄλλαξε φυσιογνωµία ἐγέλασε καὶ µὲ µεγάλην χαρὰν τὸν εύχαρίστησεν. Ἄµα ἔφυγε ἐκάθισε καὶ ἔγραψεν εἰς τὴν μητέραν του, αὐτὴν πού ἀπὸ μακριὰ τὸν παρηκολούθει εἰς τὰς προσπαθειὰς του.

Μητέρα, σῆµερα αἰσθάνθηκα τὴν πιὸ µεγάλην χαρὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν µεγαλείτερον ἀπογοήτευσιν τῆς ζωῆς μου. Ἦλθε ὁ δεῖνα καὶ µοῦδωσε 30.000 δρχ. διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὶς προσπαθειὰς μου. Μαζὺ µ' αὐτὸ ὅµως µοῦδωσε καὶ ἓνα δηλητήριο πολὺ πικρὸ δυστυχῶς, πού δὲν θὰ τὸ ἔπινα, ἂν δὲν ἐγνώριζα τὸ καλὸν του ἀποτελέσµα. Καὶ τῆς διηγῆθηκα τὰ λόγια τοῦ πλουσίου. Πάρα κάτω τῆς ἔλεγε.

«Ξέρεις μητέρα τότε ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ: Φίλε μου, ὅτι ἔκαµα ἔως τώρα καὶ ὅτι κάµνω, δὲν τὸ ἔκαµα γιὰ νὰ µὲ ἐπαινήσῃς δὲν τὸ ἔκαµα γιὰ νὰ σ' εύχαριστήσω καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ µοῦ πληρώσῃς τὴν εύχαριστήσίν σου, τὸ ἔκαµα µόνον διότι ἀγαποῦσα ἀληθινὰ αὐτοὺς τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς καὶ ἠθέλα νὰ τοὺς κάµω καλὸ. Καὶ τοὺς ἔκαµα καὶ πολὺ µάλιστα πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅτι νοµίζεις διότι κάθε µου πρᾶξις ἔνωσε περισσότερον τὶς καρδιὰς µας καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν φιλίαν ἔβγαине ἡ πραγματικὴ ὠφέλεια. Δὲν τὰ θέλω τὰ χρήµατά σου γιατί αὐτὰ θὰ µοῦ χαλάσουν ὅλην µοῦ τὴν δουλειὰ, διότι αὐτὰθὰ µοῦ κόψουν ὅλη µοῦ τὴν συνοχὴν µὲ τοὺς φίλους µου. Δὲν θὰ εἶμαι πλέον ὁ καλὸς μικρὸς δάσκαλος πού προσεπάθη συρτὰ καὶ µὲ βήµατα µετρηµένα νὰ µπῆ ἀνάµεσα στοὺς χωρικοὺς, νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ µὴ κερδίσῃ τίποτα ἀπὸ αὐτὸ, νὰ γίνεи φίλος των καὶ σὶ λύπες των νὰ μοιρασθοῦν, ἀλλὰ θὰ εἶμαι ὁ πλούσιός σου πρᾶκτωρ πού θὸ μοιράζῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς κέρµατα χρυσοῦ καὶ πού ὅλοι θ' ἀγάποῦν µονάχα δι' αὐτὸ καὶ πού ὅλων ἡ ἀγάπη θὰ εἶναι µὲ ὑπολογισµὸ καὶ δὲν θὰ στρέφεται εἰς τὸ ἄτοµον ἀλλὰ εἰς τὸ περιεχόµενόν του. Καὶ ἔπειτα µοῦ χαλαῶς ὅλα µοῦ τὰ ὄνειρα.

Ἦθελα τόσον πολὺ νὰ ἔλθῃ ἡ µέρα πού οἱ ἴδιοι οἱ χωρικοὶ θὰ δοῦν τὴν ὠφέλειαν τοῦ λόγου µου καὶ τότε θ' ἀρθουν οἱ ἴδιοι καὶ µὲ δικὰ τους χρήµατα νὰ µὲ βοηθήσουν καὶ τότε ἡ εὐτυχία των θὰ ὠφείλετε εἰς τὸν ἑαυτὸν των καὶ θὰ εἶναι ἡ πραγµατικὴ καὶ δὲνθὰ ὠµοιάξει

διόλου μὲ τὴν ἰδικὴν σου τὴν φτιαχτὴ καὶ τὴν τόσον ὀλίγων ἀληθινῆ».

Ἄλλα ὕστερα ἔστρεψα καὶ εἶδα τὰ καταπράσινα λειβάδια καὶ ἐσκέφθην πῶς καλὰ θὰ ἔκανα ν' ἀφήσω νὰ περάσῃ αὐτὴ ἢ μπόρα ἀπὸ πάνω μου καὶ νὰ γίνῃ γι' αὐτὰ τὰ λειβάδια μιὰ ψιλὴ βροχὴ ποὺ θὰ τὰ ποτίσῃ καὶ θὰ τὰ κάμῃ εὐφορα καὶ θὰ μοιράσῃ τὴν εὐτυχίαν στους χωρικοὺς.

Καί γι' αὐτὸ καὶ μόνο δέχθηκα αὐτὴ τὴν ἄσχημη προσφορὰ καὶ δι' αὐτὸ ὅταν ἐσήκωσα τὰ μάτια μου μιὰ ψεύτικη εὐγνωμοσύνη, ἔλαμψε μέσα τους, εὐγνωμοσύνη, τῆς ὁποίας τὸ ποῖόν ἐσὺ μόνον ξεύρεις, ἀγαπημένη μου μητέρα, διότι δὲν πρέπει κανένας ἄλλος νὰ τὸ μάθῃ καὶ διότι πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονοῦν... Π.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἐπὶ τοῦ δρόμου ὁ ὁποῖος ἦν ὡνε τὸ Βραντόας μὲ τὸ Ρηνάε 20 περίπου περιηγηταὶ μὲ μερικοὺς ἐγχωρίους ὁδηγοὺς ἐπροχώρουν ἐφιπποί. Ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι ποὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγαλοπόλεων εἶχον ἀποφασίσει τὰ διέλθουν ἓνα μῆνα εἰς τὴν παραξένη χώραν τῶν Βλοτέκων. Ὁ δρόμος διήρχετο διὰ μέσον μιᾶς βραχάδους ὁροσειρᾶς καὶ τὸ ἀγρίον τοπίον καθὼς καὶ τὰ σύννεφα ποὺ ἤρχισαν νὰ συλλέγωνται ἐπέβαλον νὰ βιάζωνται νὰ φθάσουν εἰς τὸ Ρηνάε ἀπὸ ὅπου τὸ πλοῖον θὰ τοὺς ἐπανεφέρειν εἰς τὴν πατρίδα τῶν. Ἦσαν κουρασμένοι ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μῆνα συνεχοῦς κινήσεως καὶ μὲ χαρὰν ἐβλεπαν νὰ πλησιάζῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδου.

Αἰφνιδίως ἐνῶ ἐφαντάζοντο ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων ὁρέων εὐρέθησαν περικυκλωμένοι ἀπὸ δέκα περίπου ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἔφερον τὰς χαρακτηριστικὰς ἐνδυμασίας τοῦ τύπου ἐκείνου καὶ ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των τυφέκιοι ἐνῶ ἐκρέμοντο εἰς τὴν ζώνην των ἐν ἣ δύο περίστροφα.

Ὁ ἀρχηγὸς των ὠμίλησε, καὶ μὲ διερμηνεῖα ἓνα ὁδηγὸν οἱ ξένοι περιηγηταὶ δὲν ἤρρησαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἐνόμιζαν ὡς τώρα ὡς φανταστικὴν διήγησεν ἤτο πραγματικότης καὶ ὅτι εὐρίσκοντο αἰχμάλωτοι μιᾶς συμμορίας ληστών, οἱ ὅποιοι θὰ τοὺς ὠδήγηι εἰς τὸ καταφύγιον των μέχρις ἀφίξεως τῶν λύτρων. Μὲ βαρεῖα καρδιά ἤρρησαν τώρα οἱ περιηγηταὶ νὰ προχωροῦν διὰ μέσον χαράδρων καὶ βραχιδῶν λόφων καὶ μιὰ ψιλὴ διαπεραστικὴ βροχὴ ἤρχισε τὴν ὥραν ἐκείνην διὰ νὰ ἀυξήσῃ τὴν μελαγχολίαν των...

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἀντελήφθη τί συμβαίνει τὸ μυαλὸ τοῦ Τζῶν ἠργάζετο πυρετωδῶς. Συνεχῶς ἐγύριζαν εἰς τὸ μυαλὸ του αἱ λέ-

ξεις ποὺ ἔλεγεν ὁ Ἀρχηγὸς του εἰς τοὺς προσκόπους «Εἰς κάθε δυσκολίαν ποὺ παρουσιάζεται ὅσον μεγάλη κι' ἂν εἶναι ὑπάρχει ἓνας τρόπος διεξόδου, ἄρκει νὰ σκεφθῆτε». Καὶ ὁ Τζῶν ἐσκέπτετο καὶ ἐσκέπτετο....

Τὸ μεθεπόμενον πρῶτ' ἑριστοὶ πυροβολισμοὶ ἐξύπνησαν τοὺς αἰχμαλώτους περιηγητὰς καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἔπειτα, ἀπὸ τοὺς γύρω βράχους ἐνεφανίσθησαν οἱ ἄνδρες τοῦ καταδιωκτικοῦ ἀποσπάσματος, ἐνῶ οἱ λησταὶ καταληφθέντες ἐξ ἀπροόπτου παρεδόθησαν σχεδὸς χωρὶς ἀντίστασιν. Δὲν ἤδῃναντο νὰ καταλάβουν πῶς τὸ ἀπόσπασμα ἀνεκάληψεν τὸ καταφυγιὸν των εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα ὄρη.

Οἱ περιηγηταὶ χαρούμενοι ἔσπευσαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν ἀξιωματικὸν διὰ τὴν διάσωσίν των ὅταν πρὸς μεγάλην των ἐκπληξην τὸν ἤκουσαν νὰ λέγῃ «Μᾶλλον ἐγὼ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω καὶ νὰ συγχαρῶ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε αὐτὴν τὴ λαμπρὴ ἰδέανδιὰ νὰ μᾶς ὠδηγήσῃ ἐδῶ». Καὶ ἐνῶ ὁ Τζῶν χαμογελοῦσεν ἐνθουσιασμένος, ὁ ἀξιωματικὸς ἐξήγησε πῶς ὠδηγήθησαν ὡς τὸ καταφύγιον ἀπὸ μικρὰ κομματάκια χαρτιὰ κομμένα ἀπὸ βιβλίον καὶ κολλημένα ἀπὸ τὴ βροχὴ εἰς τοὺς βράχους, καὶ τὰ ὅποια ὁ Τζῶν ἔκοψε ἀπὸ ἓνα βιβλίον καὶ ἔρριχνε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πορείας ὅταν ἐνεθυμήθη τὰς ἀνιχνεύσεις μὲ χαρτοπόλεμον ποὺ ἐξετέλει μὲ τὴν ὀμάδα του.

Διασκευὴ σ.δ.

ΤΑΞΕΙΔΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ἐδῶ γίνεται μιὰ διακοπὴ : ἀπὸ ἐνὸς Λυκοπούλου, μιὰ μητέρα ὠδηγεῖ εἰς τὸν κύκλον ἓνα γυμνὸ μικρὸ Ἰνδιάνο, τὸν Μώγλη, τὸν βάρταχο. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀέλου ἐπαναλαμβάνεται ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ἀνοίγματος ἀκούεται ὁ γρυλισμὸς ἐνὸς θυμωμένου τίγρη. Ἀπὸ τὸ κουτάβι μοῦ ἀνῆκε δῶστε μοῦτο. Τὶ ἀσχολεῖται ὁ ἐλεύθερος λαὸς μὲ τὸ κουτάβι ἐνὸς ἀνθρώπου ; εἰς τὴν ἀγέλη δημιουργεῖται ταραχὴ. Αἱ γυνῶμαι μοιράζονται. Τὸ πρῶγμα διευθετεῖται μόνον ἀφοῦ, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, δύο ἄλλα ζῶα ὑποστήριξαν τὸ ἀνθρώπινο κουτάβι. Αὐτὰ τὰ ζῶα εἶναι ὁ Μπαλοῦ, ἡ γορὰ καφετιὰ ἀρκουῦδα, ποὺ διδάσκει εἰς τὰ Λυκόπουλα τὸν νόμον τῆς ζούγκλας, καὶ ὁ Μπαγκήρα, ὁ μαῖρος πάνθηρ, ὁ ἐπιδειξιότερος κυνηγὸς τῆς ζούγκλας. Τοῦ ἐπιτεράβη νὰ ἔξαγοράσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μώγλη ἀντὶ ἐνὸς νεοσκοτωμένου ταύρου.

Ὁ Σιρκάν, ὁ τίγρης φεύγει ἀπογοητευμένος διὰ τὸ γεῦμα του, ὠριόμενος ἀπὸ θυμὸν ὥστε ὀλόκληρη ἡ ζούγκλα νὰ μάθῃ πόσον εἶχε καταφρονηθεῖ ἀπὸ τοὺς λύκους. Ἔτσι ἔγινεν ὁ Μώγλης μέλος τῆς ἀγέλης τοῦ Σιουί.

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

Τὸ ναυτικὸν διετήρησεν εὐτυχῶς μέσα εἰς τὰς παραδόσεις του καὶ τὴν εὐγένειαν. Ὑπάρχει μία σειρά κανόνων, ναυτικῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, τὴν ὁποίαν θὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψει σου, διὰ νὰ δείχνῃς ὅτι ἔχεις ναυτικὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ὅτι τιμᾶς τὴν φήμην περὶ εὐγενείας τῶν Ναυτοπροσκόπων. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἢ γνώσις τῶν κανόνων αὐτῶν θὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ λάθη καὶ παρανοήσεις κατὰ τὴν σήμεισιν.

Ὅταν ἀνέρχοσαι ἐπὶ ἑνὸς πλοίου διὰ τῆς πλευρικῆς κλίμακος τῆς ὀδηγοῦσης εἰς τὸ μεσόστεγον, χαιρετήσῃς μὲν μόλις φθάσῃς εἰς τὸ κατάστρωμα· τὸ αὐτὸ νὰ κάμῃς καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, τόσον τὴν ἡμέραν ὅσον καὶ τὴν νύκταν. Ὁ χαιρετισμὸς σου αὐτὸς ἀπευθύνεται πρὸς ὁλόκληρον τὸ πλοῖον καὶ τὸ πλήρωμα.

Φρόντιζε πάντα νὰ παραβάλῃς (πλευρίζῃς) ἕνα πλοῖον ἀπὸ τὴν δεξιάν του πλευράν, διότι αὕτη θεωρεῖται ὡς ἡ τιμητικὴ. Ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ πολεμικοῦ ὁπότε παραβάλῃς ἀπὸ τὴν ἀριστεράν του πλευράν, τῆς δεξιᾶς φυλασσομένης διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς.

Ὅταν φθάσῃς εἰς τὸ κατάστημα τῆς πρύμνης χαιρετήσῃς τὴν Ἐθνικὴν Σημαίαν. Ἐὰν ἀπλῶς διασχίζῃς ἕνα πλοῖον διὰ νὰ μεταβῇς εἰς ἄλλο πλευρισμένο εἰς αὐτό, νὰ διέρχεσαι διὰ τοῦ καταστρώματος τῆς πρῶτης.

Ὅταν πλευρίζῃς κάπου, συγχρόνως μὲ ἄλλο σκάφος, φρόντισε νὰ ἔχῃς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν μὲ αὐτό. Δὲν νομιζῶ ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω ὅτι ὀφείλῃς νὰ ἀφίνης τὴν δίοδον ἐλευθέραν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔρχονται νὰ ἀποβιβασθῶσι εἰς προκιμαίαν, παραπλευρῶς σου.

Χαιρετήσῃς μὲ τὴν Ἐθνικὴν σου Σημαίαν, τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα συναντᾷς (ὑποστέλης καὶ ἀκολουθῶς ἐπαίρης καὶ πάλιν βραδέως τὴν Ἐθνικὴν σου Σημαίαν).

Μὴ ἐπαίρης ποτὲ περισσοτέρας τῆς μιᾶς σημαίας ἢ τοῦ ἑνὸς ἐπισείωνος εἰς τὸ αὐτὸ σηματοσόχοινον, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ σημαίων.

Μὴ ἐπαίρης παρὰ μόνον ἕναν ἐπισείωνα ὀμίλου, ἔστω καὶ ἂν εἶσαι μέλος εἰς περισσοτέρους καὶ σημείωσε καλὰ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται

οὐδὲν ἄλλο νὰ κυματίζῃ ἐκτὸς τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας, εἰς τὰς θέσεις τὰς προορισμένας δι' αὐτὴν.

Ὁ Ἐθνικὴ σου Σημαία ὀφείλει νὰ εἶναι πάντοτε μεγαλυτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλο σῆμα ἢ ἐπισείωνα ὁ ὁποῖος θὰ κυματίζῃ εἰς τὸ σκάφος σου. Ἐὰν ὁ προϋπολογισμὸς σου σοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ἔχῃς διαφόρων μεγεθῶν Ἐθνικὰς Σημαίας, τότε, θέτε τὴν μικροτέραν εἰς τὸ κέντρον (πίκι) ἀφίνας διὰ τὸ στηλῦδιον τῆς πρύμνης τὸ μεσαῖον μέγεθος ἐκτὸς ἐὰν εἶναι Κυριακὴ ἢ ἑορτὴ ὁπότε χρησιμοποιοεῖς τὸ μεγαλυτέρον.

Ἐξαιρέσει περιπτώσεως ἀναχωρήσεως ἢ ἀφίξεως, οὐδεμίαν σημαία ἢ σῆμα πρέπει νὰ κυματίζῃ πρὸ τῆς 8ης π. μ. καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὸ ἑσπέρας.

Μάθε νὰ ἐπαίρης τὴν σημαίαν σου μεσίσειον (τὴν ἐπαίρης ἀρχικῶς μέχρι τῆς κανονικῆς θέσεως καὶ μετὰ τὴν ὑποστολὴν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἴσου) καὶ νὰ χαιρετῆς μὲ αὐτὴν (ἐκ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται, τὴν ἐπαίρης μέχρις ἄνω, τὴν ὑποστέλης τελείως, τὴν ἐπαίρης ἐκ νέου μέχρις ἄνω καὶ τέλος τὴν ὑποστέλης μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ἴσου). Διὰ τὴν ὑποστολὴν, τὸ ἑσπέρας, τὴν ἐπαίρης ἀρχικῶς μέχρι τῆς κανονικῆς τῆς θέσεως καὶ ἀκολουθῶς τὴν ὑποστέλης.

Ἐὰν προκεῖται περὶ ἐθνικοῦ πένθους, ἢ Ἐθνικὴ Σημαία, ὁ ἐπισείων τοῦ ὀμίλου καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου ὀφείλου καὶ τὰ τρία νὰ εἶναι μεσίσεια. Ἐὰν πρόκειται περὶ πένθους τοῦ ἰδιοκτήτου, μόνον τὰ σήματα τὸ ἰδικὸν του, καὶ τοῦ ὀμίλου εἶναι μεσίσεια, καὶ τέλος ἐὰν πρόκειται περὶ πένθους τοῦ ὀμίλου, μόνον ὁ ἐπισείων αὐτοῦ εἶναι μεσίσειος.

Ἡ Ἐθνικὴ Σημαία ἐπαίρεται μόνον αὐτὴ μεσίσειος, ἐὰν συμβῇ μέγαλον δυστήχημα ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπισύρῃς τὴν προσοχὴν τῶν διερχομένων πλοίων ἢ ἀκόμα ἐὰν φέρῃς τὸ πτώμα κάποιου τὸν ὁποῖον μόλις περυσυνέλεξες ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Τέλος ὅταν ἀφιστώσης δὲν ἐπαίρης πλέον οὐδὲν σῆμα ἢ σημαίαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2							⊙					⊙
3							⊙					⊙
4				⊙	⊙							⊙
5					⊙							⊙
6							⊙	⊙	⊙			
7	⊙	⊙		⊙	⊙							
8			⊙		⊙		⊙					⊙
9			⊙				⊙	⊙				⊙
10							⊙		⊙			
11			⊙									⊙
12						⊙				⊙	⊙	⊙

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Τὸ μισό του κόβεται μὲ τὸ σπαστήρι, καὶ τὸ ὀλόκληρο μὲ τὸ σουγιά.

2) Μαῦρος ὄχι ὄμως ἀπὸ βροῦμα. Πολλὲς φορές τὸ μάτι τοῦ τυφλοῦ (καθαρεύουσα).

3) Οὔτε λίγο οὔτε πολύ. Τὸ μισό τοῦ Ἡσαΐα.

4) Πόλις. Τελευταῖα λέξεις τῶν προσευχῶν.

5) Μπορεῖ νὰ εἶναι Δωρικῶς, Ἰωνικῶς ἢ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Τὸ κατήγησαν οἱ Ἄγγλοι ἱερεῖς.

6) Μεγάλα ξύλινα κουτιά. Στὰ χέρια του.

7) Κόρη τοῦ Οἰδίποδος.

8) Κατάφασις. Θεά, σύζυγος καὶ ἀδελφὴ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ.

9) Ὅταν βαρεῖόμαστε ἢ ἀνυπομονοῦμεν μᾶς φαίνεται αἰὼν. Δύο σύμφωνα. Ἄρθρον δοτικῆς.

10) Σωτηρία τοῦ πνιγομένου. Πρόεδρος κυβερνήσεως.

11) Ἄν τοῦ ἀλλάξετε τὸ δεύτερόν του γράμμα γίνεται γυναῖκα μετατραπέισα εἰς ἀγελάδα. Γελοῦμεν μ' αὐτά.

12) Σανίδα (καθαρεύουσα). Τελικὸς σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ.

1) Ὀνειρον πολλῶν προσκόπων πραγματο-

ποιούμενον τὸ καλοκαίρι.

2) Τέλεια. Ἐχουν ἐπάνω τους αἱ περισσότεραι κυρίαί.

3) Ράβει. Ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν.

4) Τέτοιος εἶναι ὁ ὑποκριτῆς.

5) Τρία γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν Παρατατικὸς τοῦ εἰμί. Καθολικὸς παππᾶς.

6) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. Ἀνύπανδρος γυναῖκα,

7) Τὸ ἓνα εἰς τὸ μέτρον τῆς μουσικῆς. Ἄλογον.

8) Παντὸς εἴδους τροχοφόρον. Πρόθεσις.

9) Γραῖγος. Ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα.

10) Τοῦ ἔδιδε ζωὴν ὁ Παδερέρφσκη. Τὸ εἶδωλον τοῦ Λεάνδρου.

11) Ἐν φωνῆεν καὶ ἐν σύμφωνον. Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 12 ὀριζοντίως.

12) Θάλασσα τὴν ὁποίαν διέπλευσα καὶ κολυμβῶν. Μοντέρνο σπόρ. Α²

Λ Υ Σ Ι Σ

ΤΟΥ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὅριζοντίως

- 1) Ἐκδρομές
- 2) Νά, ΠΑΚ
- 3) Ναός
- 4) Ταυπί
- 5) Τὸ
- 6) ΣΤ
- 7) Ὀριμα
- 8) Οἱ
- 9) Ναί, σιγά
- 10) Πιάνο, ἔν

Καθέτως

- 1) Εὐ
- 2) Κος
- 3) Νίτσα, ἴον
- 4) Ἄροτρο
- 5) Ὀπου, μισό
- 6) Μαστίχα
- 7) Ἐκ, γῆ
- 8) Ἐάν

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ὁ «Πικγοῦϊνος» θὰ δημοσιεύσῃ διασκευὴν τῶν ναυτικῶν ἱπαιτήσεων τῶν Γάλλων προσκόπων γινομένην ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Ἀλεξανδρείας καὶ παλαιοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Β. Ο. Α. Ν. κ. Α. Ἀντιωνοπούλου.

ΩΣΣΣΣΣΩ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

ΕΧΕΙ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 19

ΩΣΣΣΣΣΩ

Υποστηρίξατε την δανειστικήν βιβλιοθήκην τῆς

ἐν)τίας ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ.

Θὰ βρῆτε ὅλα τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα βιβλία.

DENTEX

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟΝ

Λευκαίνει τὰ δόντια.- Τονώνει τὰ ούλα.- Θε-
ραπεύει τς ἄφθας καί τὰ ἔλκη τοῦ Στόμα-
τος, τὰς οὐλίτιδας καί στοματίτιδας.

REL-FIX

Καθαρίζει καλλωπίζει τὰ μαλλιά Θεραπεύει
τὴν τριχόπτωσιν ἐξαλείφει τὴν πιτυρίασιν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ